

Vlado Gotovac (1930–2000)

Apostol poučava: Onaj tko sve ima, a ljubavi nema – ništa nema. To znači da je ljubav temelj svega. Uporište vječnosti u svijetu: ona je dakle, uvijek čin. Iz njega izvire postojanje i ona ga pobjeđuje. U njezinoj neograničenosti otvara se svaka granica. Pripada se. Shvaća se. Razumije se. Svijetli. I zato onaj tko ljubi nikada nije sam, premda ne napušta svoju neponovljivost. Samo ljubav omogućuje, da nikome na zemlji ne sličim i da sa svima dijelim isto. Jer sve što samoća postigne, ljubav svima podijeli.

Vlado Gotovac, *Autsajderski fragmenti*, Svitak 4, 1987.

Ispisivanje Knjige ljubavi

(Vodič za putnike, ljubavnike i hvatače zmajeva)

Tko to danas smije govoriti o ljubavi, a da nije ni Učitelj ni prorok? Nakon vremena Riječi i velikih epoha, koji su to duhovi tako čisti da neokaljani nekom davnom tintom mogu reći nešto svoje, crtati rukom nenaviklom na oblike, zašarati neki novi alfabet i u njemu ispisati Srce. Ljudsko Srce koje je više od srca i više od ljudi, koje nije srcoliko i čije kontrakcije pulsiraju zajedno s još nizom uznemirenih snaga – novih zvijezda, umirućih tijela, atoma i galaksija. Ne mislite valjda osobu, duh, suzbiti u 4 prostorije (za-pravo dvije, s dva predsoblja – ako želimo biti precizni)? Opasna je rabota uznemiravati duhove – uzeti od Platonova Dobra, okrznuti se na kupinu izniknulu nad grobom Ljubavnikâ, recitirati, pomirisati otrov, patiti, zaljubiti se, zapjevati – ako im nismo spremni vratiti dug, priznati da su voljeli i da su nas naučili kako. I sve je to prošlo. A opet, isti Raj i isti Pakao pokrenut će smjele duše na putovanja. Nevidljiv micaj Nepokrenutog pokretača stvara dovoljno novih svjetova za sve one koji će i nakon proroka i učitelja, mudraca i alkemičara, filantropa za sve one koji će i nakon proroka i učitelja, mudraca i alkemičara, filantropa za sve one koji će i nakon proroka i učitelja, mudraca i alkemičara, opet htjeti voljeti.

Bilo koja dva sata jednom će zasigurno zakucati isto vrijeme, za godinu, i još tisuću godina pridružiti će im se i jedan treći, poklopit će se s onim (davno stalim) koji kuca unazad i vrijeme će napokon biti osvojeno. Od onih što su voljeli i što vole, jedna kontrakcija u pravo vrijeme (isto vrijeme) i svi će znati da je tu, da ljubav ne prestaje! “Prorokovanja? Uminut će. Jezici? Umuknut će. Spoznanje? Uminut će.”

Tko to danas smije govoriti o ljubavi? Čija su usta tako čista da znaju tvoriti jasne glasove, posložiti pravilno prste na svirali stvarajući ton u čijim alikvotnim zvukovima ne ječi šum dosade i patetike, patine, plave lampe, jesenjeg lišća i poljubaca na snijegu?

Ne varaj se, mudri putniče! Nije ovo knjiga u kojoj ćeš naći utjehu. Vođe nema. Vade mecum! Tvoj korak neka ne bude odveć smion da me ne uplašiš i posramiš u mome neznanju. Knjiga ljubavi knjiga je nedopisana. Njene karte vode samo donekle. Pouči ti nju ono što te ona ima poučiti! Ali ne boj se, stići ćeš! Zapamti jedno: ako svi putovi vode tamo gdje je “Roma”, to se samo Amor naopako potpisao!

“Dilige et quod vis fac!”

I ovu knjigu sačinili smo s dubokom ljubavlju. Željeli smo na jednom mjestu okupiti radove koji će “velikom mozaiku ljubavi” skinuti okvir i proglasiti ga nedovršenim. Iskreno smo zahvalni svim autorima i suradnicima koji su nam pomogli da taj projekt ostvarimo. Njihove radove možete čitati u broju koji je pred vama. Zahvaljujemo se i svima onima koji su svojim tekstovima, fotografijama, slikama i instalacijama pomogli da se ljubavlju iznenadimo, a čije uratke

ovaj put nismo objavili. I oni ovdje žive!

Ipak, s posebnom ljubavlju mislimo na našu dugogodišnju urednicu, nedavno preminulu Teu Benčić Rimay. Ako vjerujemo da ovaj naš svijet može biti preobražen pjesničkim duhom, on se u njoj bio nastanio u najčudesnijem obliku. Stoga svi osjećamo kako kroz težak zrak prerane zime nestaju cijeli kontinenti vedrine, britke dosjetke i snažna promišljanja umješna razdijeliti Vode od voda, koji su karakterizirali Teu. Iako nam i u ovom trenutku nedostaje da završi predgovor, vjerujemo da će uvijek biti tu: odlučna da malo spusti pogled, nagne glavu prema Zemlji i, kada se dobri Otac bude pravio da ne gleda, otrči do rajskog drva spozna je te nam šapne nešto ispod glasa – o životu i... Ljubavi!

S ljubavlju,
uredništvo Outsajderskih fragmenata